

teszünk egyéni szeretetreméltóságáról, könnyen érthetővé válik az a nagy tisztelet és a jogászközönség kivételes megbecsülése, amelyben pályáján része volt.

Schuster Rudolfot fiatalos munkabírásában érte a nyugdíjazás. Felszabadult munkaereje, jogászai becsvégya ismeretében ő a nyugdíjazás után sem lesz „a ma¹⁴ embere“.

B. S.

Magán telekkönyvi iroda. Állandóan hallunk arról, hogy a munkaalkalmak szaporítása segíthet csak a válságba jutott ügyvédségen. Állandóan követeljük a községi jegyzők magánmunkálatainak eltiltását. A kormány részéről is hangzottak el kijelentések, hogy az ügyvédségen segíteni kell. És ime, segítség helyett a jegyzők magánmunkálatai mellé a telekkönyvi iroda magánmunkálatai fognak mégint egy jó darabkát elvenni az ügyvédség sovány kenyéréből. Természetesen, ha a közönség a telekkönyvi irodához fordul, az iroda nem fog megmaradni a telekkönyvi másolatok kiadásánál, mert a laikus részére a telekkönyvi feljegyzések és tételek magukban semmit sem mondanak, az iroda jogi felvilágosításokkal is fog szolgálni és ettől már egy lépés — és minden jóhiszeműség mellett is nehezen elkerülhető lépés — a jogi ügy további elintézésére egy „megbízható“ ügyvéd ajánlása.

Egyébként a telekkönyvi iroda engedélyezése annak beismerése lenne, hogy az állami hatóságok nem tudnak a közönségnek eleget tenni, pedig ez az állami hatóságok elemi kötelessége és itt semmiféle pénzügyi érdek nem jöhet tekintetbe. Különben, ha egy magánosnak jó üzlet ez az iroda, akkor az államnak is jó üzlet lenne, ha mérsékelt díjak szedése mellett kiszolgáltatná a közönséget, ami ugyan díjtalanul is kötelessége lenne, különösen a telekkönyvnel. Ha a telekkönyvi adatok nem ismerésére nem lehet hivatkozni, akkor az államnak gondoskodnia kell arról, hogy polgárainak ez lehetséges is legyen. A mai államról alkotott felfogással különben sem egyeztethető össze, hogy az állami hatóságoknak magánszemélyek (az autonóm testületek mások!) segítsenek.

Hallunk sokat a középosztály védelméről és az elproletárosodás veszélyéről. A középosztály legnagyobb veszedelme az egészségtelen koncentráció, a gyér kereseti lehetőségeknek néhány kézbe való összpontosítása. Még ha ez az összpontosítás egyébként anyagi megtakarítást jelentene, akkor is fontosabb a minél több embernek megélhetése. Ha a különböző gazdasági körök az államtól váموkat, kamatmentes hiteleket követelnek a saját külön kári érdekükben, akkor mi, ügyvédek is kérhetünk annyit, hogy ne vegyenek el a kevés kereseti lehetőségből nem is a közönség, hanem egyes privilegizált személyek érdekében.

Vagy az egyetlen varázsszer a numerus clausus? Lényegileg ez az intézmény nem más, — tekintettel arra, hogy ma egy pálya se jó — mint egyeseknek a megélhetésből való kirekesztése. Már pedig a mai államnak bármilyen nehéz viszonyok mellett, nem szabad polgárait cserben hagynia. Sz —i.

A budapesti központi kir. járásbíróság elnöke a végrehajtási kérvényekre és a fizetési meghagyásokra vonatkozólag kettős díjskálát állapított meg aszerint, hogy az előadmány és a végzések kiadmányainak tervezete csatolva lett vagy nem. Hivatkozik arra, hogy a kiadmányok a bíróság által való el-

készítése torlódást és késedelmet idéz elő az ügyforgalomban: Mindenesetre abból az álláspontból kifolyólag, hogy az ügyvéd az igazságszolgáltatás szerve és így a bíróságok munkáját minden a rendelkezésére álló eszközzel, meg kell könnyítenie, ezuton is felhívjuk a kartársak figyelmét arra, hogy lehetőség szerint e kiadmányokat csatolják.

Az is helyes intézkedés, hogy a kiadmányok csatolása esetén a külön munkáért magasabb költségek állapittassanak meg és ez a különbséget egyuttal arra fogja serkenteni az ügyvédek, hogy e kiadmányokat csatolják. A skála tételeiből azonban ugy látjuk, hogy tulajdonképpen díjleszállítás történt. A kiadmány csatolása esetén maradnak a régi díjtételek, ellenben ha ezek nincsenek csatolva, a díjskála kb. 25%-al leszállított. Ez igen sajnálatos, mert a budapesti ügyvédség válságos helyzetében minden díjleszállítás sok újabb kartársra teszi lehetetlenné a keresetétől való szűk megélhetést is. Helyesebb lett volna a kiadmányok csatolása esetén a díjskálát mérsékelten felemelni.

Sz —i.

Az erkölcsi színvakságról. Krayzell Miklós budapesti büntető törvényszéki tanácselnök a fenti cím alatt cikket írt egyik napilapunkba és ott példalódzás közben a következőket írja: „Erkölcsi színvakság az is, amikor közhivatalból ügyvédi pályára lépett egyének azt hiszik, hogy (ami most jön, az a cikkben ritkított betűkkel jelent meg) közhivatali pályájukon szerzett személyes öszszeköttetéseiket előző kartársaiknál ügyfeleik érdekében kamatoztathatják. A jogkereső közönség is teljesen ferdén látja a helyzetet, amikor azt hiszi az ily új csillagokról, hogy a jogsegély terén éppoly biztonsággal vezetnek el az igazsághoz, mint ama betlehem-i csillag.“

Ha mindnyájan tudjuk is, hogy nincs szabály kivétel nélkül és hogy nem egy olyan volt köztisztviselő működik ma az ügyvédség soraiban, akinek ügyködéséhez gáncs nem férhet: mégis, nyomdafestéken keresztül is, tapsra verődnek tényereink abból a tudatos vagy tudatalatti ösztönből, hogy a tapsok zaja ráterelje a figyelmet a leirt szavakra, hogy a taps visszhangja megöblösítse, újra ismétlje a szavak erős zöngését. Nem tudjuk, hogy a cikk-író tanácselnök mekkora stilművész, de az emberlátásnak, az iróniának, az irnitudásnak nagyszerű kifejezője: a „közhivatalnokból ügyvédi pályára lépett egyén“ megjelölése. Az erkölcsi színvakság mindennapos esetei: a villamos-jegycsalás, a vendéglői fizetés, vagy annak elmaradása körüli csalások megemlítése mellett az önállótlan eldugottság szürkeségében jelent meg a fenti szószerint idézett pár mondat, de ez az eldugott néhány szó a maga lapidaritásával üt, vág, illuziókat rombol.

Hálásan regisztráljuk a kompetens helyről jövő megnyilatkozást, amellyel szemben egyetlen hálátlanságot engednénk meg magunknak. Azt írja a cikk, hogy a